

РЕШЕНИЕ

№ 4949

гр. София, 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 23.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5236** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на И. Т., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Турция, гражданин на Република Турция, срещу Решение № 10-0К от 10.05.2021 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № КП-659 от 15.04.2021 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради липса на мотиви, допуснати при постановяването му съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че административният орган не е изяснил фактите от значение за спора и необосновано не е възприел новите обстоятелства относно личното му положение. Твърди, че е представил нови факти и обстоятелства относно личното си положение и държавата по произход: протокол за показания от 17.02.2004 г., удостоверение за семейни наследници, доказващо, че Д. Т. е убита, извадка от списание ДНКР, нотариално заверено удостоверение от Посолството на Република Турция, турски и български акт за раждане, жалби до ВКС и Прокуратурата на РБ, доклад за правата на човека в Турция. Жалбоподателят твърди, че органът не е обсъдил задълбочено тези нови доказателства, поради което е достигнал до незаконосъобразен извод за недопустимост на молбата за закрила. Претендира се отмяна на акта и връщане на

преписката за ново разглеждане.

Отвeтникът интервюиращ орган при ДАБ, чрез юрк. Ч., оспорва жалбата и поддържа становище за отхвърлянето ѝ. Счита, че писмените доказателства са обсъдени в обжалваното решение и предходни решения на ДАБ, поради което не представляват основание за предоставяне на статут по чл.8 и чл.9 ЗУБ.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В хода на производството е установено, че молбата е последваща по смисъла на § 1, т.6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, като са проведени дванадесет предишни производства по ЗУБ.

Първото производство е започнало по молба от 1993 г., регистрирана с № 554 от 05.07.1994 г. по описа на Националното бюро за териториално убежище и бежанци (НБТУБ). Кандидатът попълнил въпросник, в който посочил, че е напуснал Турция на 18.01.1993 г. легално с автобус. Не харесвал Турция, тъй като там не било демократично.

С молба рег. № 554 от 31.07.1996 г. кандидатът поискал от НБТУБ да бъде признат за български гражданин и да бъде възстановен българския му паспорт. Изложил е подробна автобиография, според която в периода 1964 г. – 1968 г. е живял в България с име К.. Сочил три имена на жената, която го е гледала Л. С. Б., адрес, на който е живял и домашен телефон. Като баща за него се грижел човек от турски произход С. М. Г., журналист с посочен адрес и телефон. През 1968 г. негови близки от С. го закарали в Турция, на около километър от околийски център Арабан, окръг Газиантеп. Там го заменили с турско дете на негова възраст – кандидатът останал в Турция, а другото дете било върнато в България, т.е. били заменени. В Турция живял в семейството на детето, с което бил заменен от 1968 г. до 1973 г., научил турски език и на 6-годишна възраст започнал да ходи на училище в [населено място]. Тъй като нямал гражданска регистрация, семейството му го регистрирало като собствено дете и така станал турски гражданин, за да може да бъде записан в училище. От 1970 г. до 1975 г. учил в [населено място], където завършил 5-ти клас и получил диплома. През 1976 г. започнал работа в автосервиз „Кардешлер“ в [населено място] с цел да добие професия. През 1976 г. започнал да учи в 1-ви клас на прогимназията, но напуснал училище. По същото време започнал активна пропаганда в интерес на СССР – през м.ноември 1976 г. написал около 100 стихотворения и песни на социална тема, за което използвал кодови имена, защото знаел, че за тях ще бъде съден. Не след дълго, през м.декември 1976 г. бил съден от Наказателния съд в [населено място], пред който се защитавал сам. След около месец бил освободен, но вече бил познат в цяла Турция като активист с леви убеждения. До 1980 г. провеждал пропаганда, като отношението спрямо него било следното: хващали го на мястото на събитието, задържали го за няколко часа, наказвали го с бой и го освобождавали. Тогава пропагандирал социализъм за обединяване на Турция със СССР. През 1980 г. бил извършен военен преврат и отношението към него се променило - започнали да го гонят към СССР или България. Тогава бил подложен на нечовешки изтезания и наказания. На 12.03.1984 г. отишъл войник, където наказанията продължили. Уволнил се на 28.08.1985 г. На 22.11.1985 г. отворил собствена работилница за авто-електро услуги, където работил до 1992 г. През м.февруари 1989 г. за първи път излязъл от Турция като турист. Последвало разпадане на СССР и в периода от 1990 г. до 1992 г. турските власти напълно го лишили от възможността да живее в Турция. Затова, на 19.01.1993 г.

окончателно се завърнал в Родината си – България. Веднага открил работилница за авто-електро услуги и работел безпроблемно под чужда фирма. Сочил, че „тук няма проблеми, които да засягат компетентните органи, освен един – не притежавал български паспорт“.

В друга автобиография до НБТУБ поддържа, че след пристигането си в България намерил Л. С. Б., която потвърдила, че е роден в страната ни на 07.08.1964 г., после е заведен в Турция и оставен в семейството на М. Т.. За първи път влязъл в България през 1992 г., след което многократно се връщал в Турция, но при едно от пътуванията негов приятел го предупредил, че е издирван. Това го мотивирало след 19.01.1993 г. да остане окончателно в България. Срокът на валидност на турския му паспорт изтекъл на 25.03.1993 г. От турското Посолство в България го продължили за 40 дни, но за по-дълъг срок трябвало да се върне в Турция. Кандидатът се уплашил е решил да се обърне към Комитета по правата на човека в България. Писмо на Комитета по правата на човека в България изх.№ 150 от 19.10.1993 г. е приложено към първата му молба за закрила. От ДНП отдел „Паспорти и визов режим“ му разрешили временно пребиваване.

На 16.10.1996 г. с кандидата е проведено интервю от интервюиращ орган при НБТУБ при МС. На него И. Т. заявил, че пристигнал в България с туристическа виза и редовен турски паспорт. Като причина да напусне страната по произход сочи, че не му харесвало да живее там и пропагандирал срещу правителството, за съветско правителство с комунистически идеи и против ислямския фундамендализъм. Тези идеи пропагандирал на улицата и пишел стихотворения за социализма. Затова го задържали за кратко и го пуснали. Няма официално обвинение, нито бил съден. Поддържа, че е българин и има две семейства – едно в Турция и едно в България, тъй като като дете бил разменен и отведен в Турция. Не искал да се връща в Турция, тъй като България е негова родина. В България се чувствал приет и желал да остане да живее нормално в страната ни.

С молба от 1993 г., регистрирана в НБТУБ рег. № 554 от 30.09.1999 г., кандидатът посочил, че многократно е арестуван и бит от турската полиция, заради участие в демонстрации и протести срещу произвола на властта. Полицията го обвинявала, че е комунист и български агент. Твърди, че съществува реална опасност за живота му, тъй като полицията може да му устрои провокация и да го убие. Затова напуснал Турция и се устроил в България. Искал завинаги да остане в страната ни, но го тревожело полулегалното му съществуване.

С молба до НБТУБ от 11.11.1999 г. оттеглил молбата си за закрила. Постановено е Решение № 1992 от 16.11.1999 г. за прекратяване на производството, образувано по молба за закрила от 30.09.1993 г. На 11.02.1999 г. завел искова молба срещу Л. С. Б. за установяване на произход от майката, което го мотивирало да оттегли молбата си пред ДАБ за закрила (л.399).

Междувременно чужденецът регистрирал търговско дружество на 01.12.1999 г.

Втората молба за закрила е от 12.12.2005 г., регистрирана в ДАБ на 19.12.2005 г. В нея И. Т. посочил, че е турски комунист и има проблеми с полицията. Освен това, сестра му Д. Т. била убита от турските полицаи и се страхува да не му се случи същото. В молбата се посочва, че от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г. е пребивавал в Турция, където бил репресиран от тайните служби на страната. Преследвали го заради връзки със семейството на М. Т., който бил кюрд. Към молбата е приложен Протокол за показания от 11.02.2004 г., с нотариална заверка от 18.02.2004 г. Показанията са на Е.

Д., [дата на раждане] , живуща в Газиантеп, водеща се на отчет в Служба по гражданско състояние на община Ф. Паша – Меркез, и на М. Т., роден през 1941 г., водещ се на отчет в Служба по гражданско състояние на [населено място], административна област Газиантеп. Към протокола са приложени снимки на лицата. Дватама заявили, че И. Т. е регистриран в регистъра на населението като тяхно извънбрачно дете, родено на 01.01.1965 г., но административно годината на раждане била променена на 1963 г. Той бил от български произход с истинско име М. К. Б.. През 1968 г. истинският им син И., роден през 1964 г., бил изпратен в България, където продължил да живее с имена И. Хайдушки. Сегашният им син И. Т. живеел от 12 години в България, открил е истинските си родители и желаел да стане български гражданин. Е. Д. и М. Т. заявили, че са родителите, които са отгледали И. Т., но нямали нищо против той да стане български гражданин.

Към молбата кандидатът приложил: 1.Удостоверение за раждане от 25.01.2000 г., издадено от СО – район „С.“ на името на М. К. Б., [дата на раждане] в [населено място], от майка Л. С. Б. и баща К. Г. Б.. Удостоверението е издадено въз основа на акт за раждане № 85 от 19.01.1966 г.; 2.Удостоверение за професионално обучение № 1503-119 от 29.10.1998 г., издадено от Техникум по транспорт и енергетика „Х. Форд“ С., на името на И. Т. за завършено професионално обучение по курс „Електрообзавеждане на МПС“; 3.Молба за установяване на българско гражданство. Проведено е интервю на 20.12.2005 г., на което заявил, че не желае да се върне в Турция по политически причини. Сестра му станала партизанка в Турция и на 04.04.1996 г. била убита. Посочил, че за периода си на престой в Турция от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г. бил притесняван от турските власти.

На интервю на 11.01.2006 г. кандидатът посочил, че от 1993 г. до 2001 г. четири пъти посещавал Турското консулство в България за удължаване на срока на задграничния му паспорт. Като причина да напусне Турция през 1992 г. посочва, че турската му майка Е. Д. постоянно му повтаряла, че е от български произход и той започнал да се чувства нежелан. Пристигнал в България, за да дири истинските си родители. Установило се, че с истинските му български имена фигурира друг човек. Изникнали сложни проблеми със снабдяването му с документи за признаването му като български гражданин. Преди окончателното му напускане на Турция, нямал никакви проблеми с властите там (л.379). Издирил С. Г., който заедно с майка му Л. Б. през 1968 г. го оставили в Турция, който потвърдил този факт. При завръщането си в Турция през 2004 г. разбрал от турските си родители, че сестра му Д. Т. е убита като партизанка и член на П.. В А. го посетили цивилни полицаи, които го разпитвали за сестра му и мислели, че и той е член на П.. По тази причина бил освободен от работа и постоянно следен. Посочил, че не желае да се върне в Турция, защото винаги ще го питат за самоличността му. В Турция имал проблеми, защото е от семейство Т. – роднина на член на П..

Постановено е Решение № 104 от 27.02.2006 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.78, вр. чл.15, т.2 (чужденецът доброволно се е възползвал от закрилата на страната, чийто гражданин е) и чл.16, ал.1, т.7 ЗУБ (влязъл е в страната и пребивава временно по законоустановения ред и в разумен срок от влизането не заяви пред компетентен орган, че иска закрила) е прекратено производството за предоставяне на статут. Мотивите са, че И. Т. не е преследван и не сочи основателен страх от преследване, а предоставените от него данни са противоречиви и недостоверни. С Решение № 8-60 от 08.06.2006 г. по адм.д.№ 3С-125/2006 г. на ВАС, оставено в сила с

Решение № 8-14 от 19.02.2007 г. по адм.д.№ 5С-226/2006 г. на 5 чл. състав на ВАС, е отхвърлена жалбата на И. Т. Решение № 104 от 27.02.2006 г.

Третата молба за закрила е от 16.05.2007 г. В нея кандидатът посочва, че в Софийски районен съд, Брачна колегия, е висящо гр.д.№ 136/2007 г. за установяване на българския му произход. Приложено е копие от исковата молба. Към допълнителна молба от 07.08.2007 г. кандидатът приложил превод от английски език на турско списание „Ляв революционер“ с данни за убийството от държавните сили на двама революционери на име Д. Т. и Тачетин А. в Газиантеп на 04.04.1995 г. Посочено е, че те са бойци на Революционен Народно-освободителен фронт (ДНКС). На проведеното на 06.07.2007 г. интервю И. Т. заявил, че няма различни причини от вече изложените, а в Турция има проблеми с осиновителите си относно политически различия.

В интервю на 11.07.2007 г. И. Т. заявил, че в периода от м.февруари 2004 г. до 25.10.2005 г. бил в Турция, където турските му родители го приели добре. После заминал за А., за да уреди българска виза. Това станало след като спечелил дело в СГС. При напускането на Турция през 2005 г. не е имал проблеми с граничните или други турски власти за сигурност. Изразил опасение, че при евентуално връщане в Турция, или трябва да се присъедини към крайните леви сили, или да стане ислямист. Потвърдил желанието си да получи българско гражданство.

Постановено е Решение № 590 от 25.10.2007 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ молбата за международна закрила е отхвърлена като неоснователна, тъй като молителят не посочва основателни причини за страх от преследване в страната по произход по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ.

Жалбата срещу Решение № 590 от 25.10.2007 г. на ДАБ е отхвърлена с решение № 2817 от 12.03.2008 г. по адм.д.№ 12035/2007 г. на ВАС, III отделение, оставено в сила с решение № 6426 от 30.05.2008 г. по адм.д.№ 5195/2008 г. на 5-членен състав на ВАС.

Четвъртата молба за закрила е от 02.10.2008 г. В нея кандидатът твърди, че е налице опасност за живота му, ако турските власти разберат за подадената в България молба за убежище. Изразява опасения да не загине като сестра си Д. Т., тъй като в периода от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г. бил репресиран от тайните служби в Турция заради роднинската си връзка със семейство Т., които били кюрди. От репресии се спасил благодарение на представен от турските му родители протокол за разпит от 11.02.2004 г., в който те се отказвали от сина си. Молбата е регистрирана в ДАБ на 14.01.2009 г. На проведеното на 15.01.2009 г. интервю И. Т. заявил, че няма нови обстоятелства по молбата си за закрила.

Постановено е Решение № УП-5 от 19.01.2009 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.70, ал.1, т.1, в чл.13, ал.1, т.5 ЗУБ (ред. ДВ, бр. 52 от 2007 г.: чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход) молбата за закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

На база информация от справка рег. № 143/16.01.2009 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ вероятността за малтретиране поради подадена в чужбина молба за убежище е напълно изключена.

С решение от 24.02.2009 г. по адм.д.№ 682/2009 г. на Административен съд София град, влязло в сила като необжалваемо, е отхвърлена жалбата срещу Решение № УП-5 от 19.01.2009 г.

Петата молба на кандидата е от 27.03.2009 г., регистрирана в ДАБ на 12.05.2009 г. На проведеното на 13.05.2009 г. интервю И. Т. заявил, че не желае да се върне в Турция, тъй като има постоянна заплаха за живота му поради убийството на сестра му Д. Т. по политически убеждения.

Постановено е Решение № УП-69 от 15.05.2009 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.70, ал.1, т.1, вр чл.13, ал.1, т.5 ЗУБ, молбата за закрила е отхвърлена като явно неоснователна. Жалбата срещу него е отхвърлена с решение № 57 от 18.06.2009 г. по адм.д.№ 3708 от 2009 г. на АССГ, влязло в сила като необжалваемо.

Шестата молба на кандидата от 11.09.2009 г. съдържа идентични съображения с предходната от 27.03.2009 г. С уточнителна молба от 07.10.2009 г. И. Т. сочи като причина убитата си сестра Д. Т. и семейството на осиновителите му в Турция, които били преследвани като кюрди. Поддържа, че в Турция ще бъде третиран като кюрд и ще бъде подложен на репресии.

С решение № БР-33 от 19.10.2009 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.27, ал.2, т.1 АПК е отказано възобновяване на административното производство по предоставяне на международна закрила. Решението е отменено с определение № 3413 от 12.11.2009 г. по адм.д.№ 7612/2009 г. на АССГ и преписката е върната на административния орган за провеждане на производство по общия ред.

Молбата на кандидата е регистрирана в ДАБ с вх.№ 1368 от 01.12.2009 г. На проведеното на 02.12.2009 г. интервю И. Т. заявил, че не желае да се върне в Турция, тъй като сестра му Д. Т. била убита по политически причини. Желал да пребивава с валидни документи в България докато уреди българския си произход. Идентични обстоятелства заявил и на интервю от 06.01.2010 г. – убийството на сестрата Д. Т. и желанието да уреди проблема с произхода си.

Постановено е Решение № 55 от **28.01.2009** г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл.8 и чл.9 ЗУБ, е постановен отказ за предоставяне на статут. Жалбата срещу акта е отхвърлена с решение № 13707 от 25.10.2011 г. по адм.д.№ 3048/2010 г. на ВАС, III отделение, оставено в сила с решение № 4034 от 21.03.2012 г. по адм.д.№ 16353/2011 г. на 5 чл. състав на ВАС.

Седмата молба на кандидата от 01.06.2012 г. е регистрирана в ДАБ на 25.03.2014 г.

На проведеното на 01.04.2014 г. интервю И. Т. заявил, че няма нови обстоятелства по бежанската му история, а потвърждава всичко, казано в предходните интервюта. Допълнил, че в Турция ще го питат защо за 10 години не се е връщал в страната, какво е правил в България, ще го помислят за шпионин и терорист.

С Решение № 3850 от 02.06.2014 г. на заместник председателя на ДАБ на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл.8 и чл.9 ЗУБ, е отказано предоставяне на статут по ЗУБ. Съдебното оспорване е отхвърлено с решение № 4099 от 12.06.2015 г. по адм.д.№ 8092/2014 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 8244 от 05.07.2016 г. по адм.д.№ 8346/2015 г. на ВАС, III отделение.

Осмата молба на кандидата от 03.11.2016 г. се основава на причини от кюрдския му произход.

С решение № 104-ОК от 07.11.2016 г. на интервюиращ орган при ДАБ на

основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане. Решението не е обжалвано.

Д. молба на кандидата от 01.12.2016 г. се основава на прието от него Свето кръщение в християнската вяра на 27.11.2016 г., за което приложил свидетелство № 018603 на Българска патриаршия, [населено място].

С решение № 119-ОК от 06.12.2016 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане. Жалбата срещу акта е отхвърлена със съдебно решение № 471 от 23.01.2017 г. по адм.д.№ 12665/2016 г. на АССГ.

Десетата молба на кандидата е от 02.10.2017 г.

С решение № 65-ОК от 13.10.2017 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане.

С решение № 7950 от 20.12.2017 г. по адм.д.№ 12259/2017 г. на АССГ оспорването на акта е отхвърлено.

Единадесетата молба на кандидата е от 29.12.2017 г. С молба от 08.01.2018 г. кандидатът приложил препис от удостоверение от 17.11.2017 г. по гр.д.№ 9338/2017 г. на СГС, I-ви Брачен състав, относно висящо производство по иск за установяване на произход.

С решение № 4-ОК от 11.01.2018 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане.

С решение № 1359 от 02.03.2018 г. по адм.д.№ 1292/2018 г. на АССГ оспорването на акта е отхвърлено.

Дванадесетата молба на кандидата е от 21.05.2018 г.

С решение № 35-ОК от 01.06.2018 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане.

С решение № 5176 от 08.08.2018 г. по адм.д.№ 646/2018 г. на АССГ оспорването на акта е отхвърлено.

Тринадесетата молба на кандидата от **15.04.2021 г.** е поставила началото на административно производство, приключило с **оспореното Решение № 10-ОК от 10.05.2021 г.** на интервюиращ орган при ДАБ за недопускането ѝ до производство за предоставяне на международна закрила.

Административният орган е приел, че представеното доказателство за висящо пред Софийски апелативен съд гр.д.№ 438/2019 г. относно отхвърлен иск по чл.72, ал.1 от Семейния кодекс е неотнормимо към претендиращия статут на международна закрила по ЗУБ и за същите обстоятелства кандидатът многократно е представял идентични документи в предходните производства за закрила.

Обсъдил е представеното фотокопие от вестник „Революционер лев“, брой 6, февруари – март 1996 г., съдържащ данни за убийството на Д. Т. на 04.04.1995 г., но е приел, че същото не е нововъзникнало, тъй като документът многократно бил представян в предходни производства пред ДАБ-МС, още по молба от 25.10.2007 г., по която е постановен отказ.

Посочил е, че новопредставеният документ – извлечение от граждански регистър на област Газиантеп, околия Арабан, [населено място], доказващ

родствената му връзка с Д. Т., не представлява нововъзникнало обстоятелство от съществено значение за личното положение на чуждия гражданин и касае вече разгледани факти и обстоятелства от неговата бежанска история.

Следващият документ – нотариално заверени показания на Е. Д., родена през 1940 г. и на М. Т., роден през 1941 г., също многократно бил обсъждан при предходни производства пред ДАБ - МС и не доказвал относими към производството по ЗУБ обстоятелства.

Другите представени документи - копие на удостоверение от Посолството на Република Турция в С. от 12.04.2002 г., документ за раждане, издаден на 20.03.2002 г. в Република Турция и копие на жалба до Върховния касационен съд от 05.08.2020 г., също не доказвали нововъзникнали обстоятелства, не били относими към последващата молба за статут по ЗУБ и не попадали в предметния обхват на закона. Тези документи касаели многократно заявяван от кандидата и обсъждан в предходните производства български произход. Идентични съображения са изложени и по отношение на представен от И. Т. Доклад за правата на човека в Турция от 1995 г.

След анализ на представените доказателства, интервюиращият орган е приел, че кандидатът не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личната му бежанска история, в това число, на релевантни писмени доказателства, обосноваващи риск за живота и свободата му в Турция. Направен е извод, че подаването на последващата молба от 15.04.2021 г. има за цел единствено узаконяване на нелегалния престой на чужденеца в страната ни.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 13.05.2021 г., а жалбата срещу него е подадена на 18.05.2021 г. - в преклузивния 7-дневен срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **основателна** по следните съображения: Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2, вр. чл.13, ал.2 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-780 от 09.12.2020 г. на председателя на ДАБ за определяне на А. С. К. за интервюиращ орган, в установената форма, при липса на данни за нарушение на процедурата и срока съгласно чл. 76в, ал. 1 ЗУБ. Правата на кандидата надлежно са охранени чрез връчването на съобщение рег. № 554/19.04.2021 г. на инт.орган при ДАБ, с което И. Т. е уведомен, че преди да се пристъпи към разглеждане на подадената от него последваща молба рег. № КП-659/15.04.2020 г. ще бъде преценена нейната допустимост съгласно чл.13, ал.2 ЗУБ, като му е предоставена възможност за представяне на писмени доказателства. В изпълнение на указанията кандидатът представил доказателства с допълнителна молба от 26.04.2021 г.

Тринадесетата поред молба за закрила по ЗУБ отговаря на определението за последваща молба по §1, т. 6 от ДР на ЗУБ като подадена, след като чужденецът има прекратена или отнета международна закрила или

производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и той не е напуснал територията на Република България. За тези случаи нормите на чл. 76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по предварително разглеждане на молбите за закрила - преценка на тяхната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ, според който подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава Шеста, раздел III – Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за закрила.

Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждане по същество на последващата молба за международна закрила, да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал.2 ЗУБ. Тази преценка е възложена с чл. 76б, ал.1 ЗУБ на интервюиращ орган при ДАБ, който в срок от 14 дни от подаване на последващата молба единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, взема решение с което я допуска (т.1) или не я допуска (т.2) до производство за предоставяне на международна закрила. Съгласно чл. 76в, ал.1 ЗУБ при провеждане на тази процедура за предварително разглеждане на последваща молба по раздел III от глава шеста ЗУБ чужденците се ползват от правото по чл. 23, ал.1 ЗУБ на съдействие и помощ от страна на ВКБООН и на други правителствени или неправителствени организации, правото по чл. 29, ал.1, т.8 ЗУБ на преводач и тълковник, по чл. 29а ЗУБ на достъп до събраната информация, въз основа на която ще се вземе решението, които процедурни гаранции в случая са спазени.

Аналогично на това чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба *са се появили* или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

Ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са *установени* или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#), разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС).

В конкретния случай, подадената последваща молба рег. № КП-659/15.04.2021 г. неправилно е преценена като недопустима по смисъла на

чл. 13, ал.2 ЗУБ. Обоснован е изводът на административния орган, че всички факти и елементи относно личното положение на чужденеца са изложени в интервюта и обсъдени в горепосочените решения на ДАБ при разглеждане на предходните молби на кандидата, както и във влезли в сила съдебни решения, с които се отхвърлят жалбите срещу актовете на ДАБ. Но независимо от това, органът не е направил дължимата преценка относно наличието на нови факти и обстоятелства относно държавата по произход на кандидата, пряко относими към възможността да получи международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

Противно на твърденията в жалбата и въпреки наличието на многобройни предходни административни решения, в които са обсъдени идентични обстоятелства, интервюиращият орган подробно е обсъдил всички приложени към молбата от 15.04.2021 г. писмени доказателства и е стигнал до правилен и обоснован извод, че същите не обосновават нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на кандидата:

Това е така по следните съображения:

1. Относно съставен протокол за показания от 17.02.2004 г., дадени от Е. Д., [дата на раждане] и от М. Т., роден през 1941 г., според който И. Т. е тяхно извънбрачно дете, родено на 01.01.1965 г., но чрез административна поправка датата на раждане била променена на 01.01.1963 г. Детето било с български произход и истинското му име било М. К. Б.. *През 1968 г., в желание да научат език, заменили истинския си собствен син на име И. с М. К. Б..* Истинският син на Е. Д. и М. Т., роден през 1964 г., в момента живеел в България с български имена. Сегашният син от български произход И. Т. живеел от 12 години в България, открил е истинските си родители и желаел да стане български гражданин.

Кандидатът се е снабдил с това доказателство по време на престоя си в Турция от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г., респ. документът е приложен още към **втората** му молба за закрила от 12.12.2005 г. Документът не е обсъден в Решение № 104 от **27.02.2006** г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.78, вр. чл.15, т.2 и чл.16, ал.1, т.17 ЗУБ, тъй като с него административното производство е прекратено с мотив, че чужденецът доброволно се е възползвал от закрилата на страната, чийто гражданин е, влязъл е в страната и пребивава временно по законоустановения ред, като в разумен срок от влизането **не** е заявил пред компетентен орган, че иска закрила.

Въпреки изложеното, това не е налице самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспореното Решение № 10-0К от 10.05.2021 г. на ДАБ. Това е така, тъй като комплектуването на административната преписка по всяка последваща молба, респ. решение на административния орган по нея, задължително включва предходно подадените молби за закрила по ЗУБ (както в настоящия случай при подадена тринадесета молба за закрила). Ето защо, както административните органи от ДАБ, така и съдебните инстанции, осъществяващи контрол за законосъобразност на административните решения, са разполагали с обсъжданото доказателство. Т.е. същото, нито е ново за настоящето производство по последваща молба, нито установява нови обстоятелства, релевантни към закрилата по чл.8 и чл.9 ЗУБ, вкл.

относно произхода на кандидата.

Напротив, още в първата си молба за закрила по ЗУБ И. Т. подробно разяснява българския си произход, как е бил заменен с друго момче в Турция и отгледан от турски родители. Кандидатът многократно е поддържал в последващите си молби, че е успял да напусне Турция през 2005 г. благодарение на нотариално заверените показания от 2004 г. на турските си осиновители, което също е указание, че документът не е нов, респ. обстоятелствата, които се установяват с него, вече са преклудирани.

2. Първа страница на списание „Революционер Ляв“, брой 6, февруари-март 1995 г., с данни от 1.страница: „На 12 и 13 март сили на турското правителство атакували квартал Гази в И., а хората оказали съпротива и се вдигнали на въстание. Революционният Народно-освободителен фронт (ДНKP) ръководел въстанието в продължение на 4 дни. Стотици хиляди хора били по улиците и барикадите в Турция“. На стр.2: „За смъртта на трима наши революционери. Безчинство в Газиантеп. Фашистките държавни сили убиха двама наши революционери на име Д. Т. и Тачетин А. в Газиантеп на 04.04.1995 г. Д. и Тачетин били бойци на Революционен Народно-освободителен фронт (ДНКС). Няколко дни преди убийството полицейският участък Шахинбей бе обстрелван и унищожен от въоръжените части на Бедии Ч., част от ДНКС, в отмъщение за нашите мъченици. Снимка на Д. Т. – член на ДНКС“. Стр.3: „ДНKP – Революционна Народно-освободителна партия навърши една година! Ние си спомнихме за нашите мъченици на празника по случай основаването на нашата партия – фронт“.

За първи път кандидатът е представил това доказателство с **третата** си молба за закрила от 16.05.2007 г., регистрирана в ДАБ на 05.07.2007 г., по която е постановено Решение № 590 от 25.10.2007 г. на председателя на ДАБ за отказ за предоставяне на статут по ЗУБ. Документът **не е обсъден изрично**, както в административния акт, така и в потвърждаващите го съдебни актове – решение № 2817 от 12.03.2008 г. по адм.д.№ 12035/2007 г. на ВАС, III отделение, и решение № 6426 от 30.05.2008 г. по адм.д.№ 5195/2008 г. на 5 чл.състав на ВАС.

Изложеното не води до незаконосъобразност на оспорения акт, тъй като копието от страници на списание „Революционер Ляв“, брой 6, февруари-март 1995 г., е приложено към **последващата шеста** молба за закрила, респ. подробно е обсъдено в Решение № 55 от 28.01.2010 г. на председателя на ДАБ, потвърдено с Решение № 13707 от 25.10.2011 г. по адм.д.№ 3048/2010 г. на ВАС, оставено в сила със съдебно решение № 4034 от 21.03.2012 г. по адм.д.№ 16353/2011 г. на 5-чл.състав на ВАС, както и в съдебно решение № 4099 от 12.06.2015 г. по адм.д.№ 8092/2014 г. на АССГ.

По идентични с предходното доказателство съображения, този документ е прилаган като част от административната преписка по всяка последваща молба за закрила (от седма до тринадесета), т.е. той е бил известен, както на административните органи при ДАБ, така и на съдебните инстанции, сезирани с жалба срещу административните решения. Наличието на влезли в сила административни актове и потвърждаващи ги съдебни решения за отказ за предоставяне на статут по ЗУБ обосновава извод, че и това доказателство не е ново и не установява нови обстоятелства, относими към личната бежанска

история на кандидата във връзка с основанията за закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ.

Представеният в съдебно заседание на 23.06.2021 г. оригинал на списанието не навежда на противен извод.

3. Следващото доказателство е приложено за първи път към настоящата, тринадесета молба за закрила. Това е Доклад от 1995 г. за правата на човека в Турция с данни за убито младо момиче на име Д. Т., когато сутринта на 15 април полиция нахлула в къща в квартал Шахинбей в Газиантеп. Според полицейски служители, Д. Т. била убита след сблъсък с полицията по време на набег в къща в квартал Шахинбей и, че къщата е използвана за база от бойците/активисти/нападатели на Революционната народно-освободителна партия. Според документа, жалбата срещу полицаите не дала никакви резултати.

Както обосновано поддържа ответникът, представянето на нови писмени доказателства само по себе си не е основание за оценяване на една последваща молба за допустима. Изискването, както по чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС, така и съгласно чл.13, ал.2 ЗУБ, е документът да установява нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или държавата по произход на кандидата, респ. нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС \(чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС\)](#).

В случая, представеният Доклад от 1995 г. за правата на човека в Турция **не** установява такива **нови** обстоятелства. Напротив, данните за убитата сестра на кандидата Д. Т. са били известни още при подадената втора молба за закрила рег. № 554 от 19.12.2005г. Наличието на влезли в сила административни актове и потвърждаващи ги съдебни решения за отказ за предоставяне на статут по ЗУБ след втората молба за закрила, обосновава извод, че и това доказателство не е ново и не установява нови обстоятелства, относими към личната бежанска история на кандидата във връзка с основанията за закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ.

4. Относно Удостоверение за раждане от 25.01.2000 г. на СО – район „С.“ на името на М. К. Б., [дата на раждане] с майка Л. С. Х. и баща К. Г. Б.. Доказателството е представено към втората молба за закрила (л.389 от делото), поради което не е ново и не установява нови обстоятелства относно произхода на кандидата по смисъла на чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС и чл.13, ал.2 ЗУБ.

5. Относно представено Заявление вх.№ 72209 от 05.08.2020 г. на И. Т. по негова касационна жалба вх.№ 70569/10.07.2020 г. до Върховен касационен съд срещу решение № 1156 от 09.06.2020 г. по гр.д.№ 438/2019 г. на Апелативен съд С. по иск с правна основание чл.60, ал.3 от Семейния кодекс (произходът от майката, установен с акт за раждане, може да бъде оспорен с иск, предявен от детето, от жената, посочена в акта като майка, от нейния съпруг, от жената, която претендира, че е майка на детето, и от мъжа, който претендира, че детето е родено от неговата съпруга).

6. Относно представено Съдебно удостоверение от 11.03.2021 г. по гр.д.№

438/2019 г. на Апелативен съд С., Гражданска колегия, 2-ри състав, с данни, че делото е образувано по въззивна жалба на ищеца Истан Т., ЛНЧ [ЕГН], против решение № 7273 от 21.11.2018 г. на Софийски градски съд, ГО, 1-ви Брачен състав, с което е отхвърлен иск по чл.72, ал.2 СК - когато бащата или майката са починали, искът за установяване или оспорване на произход се предявява срещу техните наследници. Постановено било въззивно решение от 09.06.2020 г., срещу което И. Т. подал касационна жалба.

Наличието на висящо производство пред Софийски градски съд за установяване на произход въз основа на съдебно удостоверение на СГС по гр.д.№ 9338/2017 г. е обсъдено и прието за неотнормимо в Решение № 65-ОК от 13.10.2017 г. на ДАБ (постановено по десетата молба за закрила от 02.10.2017 г.), оставено в сила със съдебно решение № 7950/20.12.2017 г. по адм.д.№ 12259/2017 г. на АССГ.

Наличието на висящо производство пред Софийски градски съд за установяване на произход въз основа на съдебно удостоверение на СГС по гр.д.№ 9338/2017 г. е обсъдено и прието за неотнормимо в Решение № 4-ОК от 11.01.2018 г. на ДАБ, оставено в сила със съдебно решение № 1359/02.03.2018 г. по адм.д.№ 1292/2018 г. на АССГ.

Като неотнормимо към основанията по ЗУБ е обсъдено и Решение № 7273 от 21.11.2018 г. на Софийски градски съд, ГО, 1-ви Брачен състав, по гр.д.№ 9338/2017 г., в предходно Решение № 35-ОК от 01.06.2018 г. на ДАБ, както и в съдебно решение № 5176 от 08.08.2018 г. по адм.д.№ 6464/2018 г. на АССГ.

Неотнормимостта на производствата за доказване на българския произход на И. Т. към производството за предоставяне на международна закрила по ЗУБ подробно е обсъдена в съдебно решение № 4099 от 12.06.2015 г. по адм.д.№ 8092/2014 г. на АССГ.

В заключение, представените от И. Т. доказателства **№№ 4, 5 и 6**, касаещи опитите му за установяване на български произход, не представляват нови обстоятелства относно личното положение на кандидата по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ, нито са относими към основанията за предоставяне на закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ.

7. Относно приложена жалба вх.№ 17544 от 16.04.2021 г. до Районна прокуратура С., подадена от И. Т. срещу Л. С. Х. и Р. Г. А., в която жалбоподателят твърди, че Р. Г. А. е негова родена майка, която го дала за осиновяване на Л. С. Х.. Това ново доказателство, макар и новосъздадено, не установява нови обстоятелства, а отново е свързано с твърденията на кандидата за неговия български произход. Мотиви за това са изложени относно доказателства под №№ 4, 5 и 6, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

8. Удостоверение от Посолството на Република Турция в С. от 12.04.2002 г., според което по време на гражданската регистрация на И. Д., майка му и баща му не са имали официален брак, той е бил регистриран според чл.290 на Турския граждански закон на името на майка си и получил фамилно име Д.. През 1982 г. произходът му бил коригиран според формуляр № 14 на Закона за амнистията № 2526 и е регистриран в 65-та графа в [населено място]-Гокчепаям като получава фамилия Т.. През 1982 г. с решение № 1981/202 от 16.04.1981 г. на Втори граждански съд в Газиантеп рожденната му

дата е коригирана от 01.01.1965 г. на 01.01.1963 г. Според удостоверението, роденият на 01.01.1965 г. И. Д. и роденият на 01.01.1963 г. И. Т. са едно и също лице. Документът е издаден по искане на И. Т. и въз основа на писмо от 09.01.2002 г. на Дирекция за населението, околия Ислахие в Република Турция, за да бъде представен на българските власти.

9. Документ за раждане, издаден на 20.03.2002 г. от Главна дирекция по въпросите на населението към Министерство на вътрешните работи на Република Турция, на името на И. Д., [дата на раждане], в Арабан, баща М. и майка Е. Д. Х.

10. Извлечение от граждански регистър на област Газиантеп, околия Арабан, [населено място], том 21, семеен № 51, с нотариална заверка на подписите от 26.04.2021 г., доказващо семейната връзка на И. Т., [дата на раждане] със семейство Т. – баща М., [дата на раждане], майка Е., [дата на раждане], дъщеря Д. Т., [дата на раждане] и други братя и сестри.

Описаните доказателства под **№№ 8, 9 и 10** установяват връзката на кандидата с турското семейство Т., респ. неговия кюрдски произход. Независимо, че са новопредставени, по съображения, изложени относно предходните доказателства, те не установяват нови обстоятелства относно личното положение на кандидата по смисъла на чл. 33, ал. 2, б. "г", вр. чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС и чл.13, ал.2 ЗУБ.

Произходът на жалбоподателя и неговата семейна история подробно са изложени още в първата му молба за закрила до ДАБ, респ. подробно са обсъдени в следните актове: съдебно решение № 57 от 18.06.2009 г. по адм.д.№ 3708/2009 г. на АССГ, Решение № 55/28.01.2010 г. на председателя на ДАБ, както и в Решение № 13707 от 25.10.2011 г. по адм.д.№ 3048/2010 г. на ВАС, оставено в сила със съдебно решение № 4034 от 21.03.2012 г. по адм.д.№ 16353/2011 г. на 5-чл.състав на ВАС, както и в съдебно решение № 4099 от 12.06.2015 г. по адм.д.№ 8092/2014 г. на АССГ.

В тях е прието, че макар турските граждани от кюрдски произход да се сблъскват с известно неравноправие или дискриминация от страна на властите, то като правило не достига до размерите на преследване по смисъла на Европейската конвенция за правата на човека, а молбите за закрила, основани на преследване поради кюрдска етническа принадлежност, са явно неоснователни.

Въпреки, че Д. Т. е била убита на 04.04.1995 г., обстоятелството, че кандидатът е пребивавал безпрепятствено в Турция в периода от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г. е обсъдено в Решение № 590 от 25.10.2007 г. на председателя на ДАБ, жалбата срещу което е отхвърлена с решение № 2817 от 12.03.2008 г. по адм.д.№ 12035/2007 г. на ВАС, III отделение, оставено в сила с решение № 6426 от 30.05.2008 г. по адм.д.№ 5195/2008 г. на 5-членен състав на ВАС.

Видно е от посочените административни и съдебни актове, че същите касаят периода **от 25.10.2007 г. до 12.06.2015 г.**

Тук е мястото да се посочи, че ситуацията в страната по произход не е обсъдена в оспореното решение от 10.05.2021 г. Независимо, че се касае за ускорена процедура по предварително разглеждане на молбата за закрила, законовото изискване по чл.13, ал.2 ЗУБ е преценката за наличието на нови

обстоятелства да се направи, както относно такива от съществено значение за личното положение на кандидата, така и относно държавата му по произход. В идентичен смисъл е чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС.

По служебно искане на съда ответникът е представил Справка рег. № МД-285 от 14.06.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, според която на 23.04.2021 г. турските военни нанесли въздушни и артилерийски удари срещу цели на забранената Кюрдска работническа партия (П.) в северен И. от пограничния [населено място]. Целите се намират в труднодостъпната планина К. в И., където се намира седалището на П.. На 20.05.2021 г., при мащабна акция в провинция И. са арестувани 35 души по обвинения във връзки с движението на Г.. Сред обвиняемите има цивилни и военни. На 20.05.2021 г. най-малко 18 души, заподозрени като членове на ИДИЛ, са арестувани при мащабна акция на антитерористични части в И..

Според информация в същата справка в Годишния доклад на Държавния департамент на САЩ относно човешките права в Турция се сочи, че през м.септември 2020 г. Демократичната партия на народите (HDP) е публикувала изявление, според което полицията е отвлякла, физически нападнала и по-късно освободила шестима членове на младежка група на HDP при отделни инциденти в Д., И. и Провинция А.. Прокурорите използвали широкото определение за тероризъм и национална сигурност, а в някои случаи (според защитниците и опозиционните групи) и оспорвани от закона доказателства за повдигане на наказателни обвинения и преследване на широк кръг лица, вкл. журналисти, опозиционни политици (предимно от HDP), активисти и други, критикуващи правителството. В края на 2020 г. осем бивши парламентаристи от HDP и 17 заместник-кметове на HDP са задържани. Според HDP, от м.юли 2015 г. най-малко 5000 законодатели, ръководители и членове на партията са били в затвора по различни обвинения, свързани с тероризъм и политическа реч. Използвайки съображения за национална сигурност, правителството е отстранило от длъжност 48 местно избрани опозиционни политици в районите с кюрдско мнозинство, и впоследствие е арестувало 37 от тях. Правителството е отстранило от длъжност избрани лидери на 10 села в югоизточната част на страната през м.май 2020 г., а до м.август 2019 г. е отстранило от длъжност повечето от кметовете, избрани на югоизток през м.март 2019 г., вкл. кметове от HDP на големите югоизточни градове Д., М. и В.. През 2020 г. Правителството допълнително отстранило от длъжност други 16 кметове заради текущи разследвания на предполагаемата им подкрепа за тероризма на П., която датира предимно преди съответните им избори.

През м.септември 2020 г. властите арестували двама заместник кметове на К. като част от заповедите за задържане на 101 лица в седем провинции, включително бивши членове на HDP в парламента и висши служители на HDP за предполагаемото им участие в протестите през 2014 г. Бившият съпредседател на HDP и бивш кандидат за президент С. Демирташ остава в затвора по обвинения в тероризъм от 2016 г. въпреки решенията на ЕСПЧ за освобождаването му от 2018 г. и 2020 г. През м.09.2020 г. Главната прокуратура на А. издала ново обвинение срещу Демирташ съгласно Устав за борба с тероризма. След решението на ЕСПЧ от м.12.2020 г. президентът Е. обвинил Съда в „защита на терорист“ и във вземане на лицемерно и

политически мотивирано решение.

В годишния доклад на А. I. относно Турция се посочва, че през октомври 2020 г. 20 бивши и настоящи членове на прокюрдската HDP, вкл. кмета на [населено място], са оставени в следствения арест за предполагаемата им роля в насилствените протести през м.октомври 2014 г.

По свободно достъпни данни в Интернет, Революционна народно-освободителна партия – фронт (съкр. РНОПФ; на турски: *Devrimci Halk Kurtuluşu Partisi-Cephesi*, ДНКР-С) е ляво-радикална политическа партия, действаща на територията на Турция. Създадена е през 1978 г., под името Революционни леви (Революционна левица) (на турски: *Devrimci S.*), и носи това име до момент на разкол през 1994 г. РНОПФ се придържа към радикална марксистко-ленинистка идеология и е организатор на серия големи терористични актове във вътрешността на страната. Политиката ѝ е солидарна с ляво-радикалните кюрдски движения, като до 1990 г. води подривна борба. Турция, САЩ и Евросъюз гледат на РНОПФ в качеството на терористична организация, а дейността ѝ в самата Турция е забранена. Организацията е включена в списъка на 12-активни терористични организации в Турция към 2007 г. Тя е една от първоначалните 18 групи в списъка на чуждестранни терористични организации на Държавния департамент на САЩ, когато е създаден списъкът през 1997 г. Включена е сред 48 групи и образувания, за които се прилага Обща позиция 2001/931/ОВППС на Европейския съюз относно прилагането на специфични мерки за борба с тероризма и е забранена организация във Великобритания съгласно Закона за тероризма от 2000 г.

Кюрдската работническа партия (П.) е обявена от САЩ, ЕС и НАТО за терористична организация. Според тях, това е етническа сепаратистка организация, която използва насилието за постигане на целите си за създаване на независима кюрдска държава в някои части на Ю. Турция, Североизточен И., Североизточна С. и Северозападен И.. В периода от 1984 до 1999 г., тази партия е била в постоянни военни конфликти и размирици с турските власти. По това време, много кюрдски цивилни са били местени от В., Ш. и Д. в З. Турция или Европа. Според някои данни, се смята, че в периода от 1993 до 1994 г. са изчезнали около 3200 кюрди, които са били тайно и масово избивани от турските власти. Но нито един от извършителите на тези престъпления, и до днес не е обвинен, нито наказан.

По свободно достъпна в Интернет информация HDP е основана през 2012 г. като политическо крило на Н. демократичен конгрес, обединение на множество леви движения, които преди това са представлявали независими кандидати, за да се преодолее 10 % изборна бариера. HDP е в съюз с Кюрдската партия на демократичните народи. От 2013 г. до 2015 г. HDP участва в мирни преговори между турското правителство и П.. Управляващата парти П. обвинява HDP в пряка връзка с П. („Про-кюрдската HDP е еквивалент на незаконната терористична П.“: казва Е. на 03.02.2019 г.).

Според статия на BBC N. от 4 ноември 2016 г., цитирана в Türkei: COI-Compilation Auszug und teilweise aktualisierte Übersetzung der im A. 2020 veröffentlichten englischen COI Compilation (извлечение и частично актуализиран превод от английски от м.август 2020 г., свободно достъпно на

сайта на EASO, стр.35 и сл.), от 1984 г. турските военни се противопоставят на въстания на сепаратистите и кампании за градски терор на П.. Първоначалните искания на П. за отцепване очевидно еволюират към по-малко амбициозната цел на по-голяма културна и политическа автономия. Борбата между турските власти и П. е най-жестока през 90-години и оттогава периодично се разгаря. Подходът на турските военни при неутрализирането на П. периодично се критикува от западните правителства и правозащитните организации като прекалено груб спрямо етническите кюрди. Хиляди са били арестувани, а стотици – разселени или техният поминък е унищожен, поради предполагаемо участие или симпатия към П.. До пролетта на 2015 г. Е. изглежда предпочита договаряне на политически компромис с лидерите на П. пред перспективата за въоръжен конфликт. На фона на успеха в С. на кюрдски групи, близки до П., и по вътрешнополитически съображения обаче, след това Е. заема по-конфронтационна политическа позиция спрямо П.. В този контекст, редица сложни обстоятелства, вкл. терористични атаки и взаимно недоверие, довеждат да възобновяване на насилието между правителствените сили и П. през лятото на 2015 г. В резултат на насилието, което се разпространило в Ю. Турция (където се намира и окръг Арабан, Газиантеп), намаляло донякъде в края на 2016 г., са убити стотици цивилни и бойци. Повече от 40 000 души са убити в конфликта, чиято връхна точка е достигната в средата на 90-те години, когато хиляди села са унищожени в югоизточна и източна Турция, а стотици хиляди кюрди бягат в градовете в други части на страната (BBC N. от 4 ноември 2016 г.).

Според същия източник на информация, в доклад на Фондация В. с информация за страна по произход Турция 2020 (VTI-Länderbericht Türkei 2020), който обхваща периода от 1 февруари до 31 януари 2019 г., е посочено, че рисковете за сигурността, породени от П., все още са високи и правителството засилило борбата си срещу П..

След опита за преврат от м.юли 2016 г. А. съобщава през юли 2020 г., че според турското министерство на правосъдието съдебните производства на гражданските и въоръжени членове на терористичната организация Fethullah-Gülen (FETЦ), които активно са участвали в потушения опит за преврат през 2016 г. приключват, тъй като 275 от 289 дела, свързани с опита за преврат, са приключени и 4140 обвиняеми са осъдени. От осъдените 2332 са осъдени на тежки или доживотни присъди (AA, 13 юли 2020 г.).

Според т.4 от същия информационен източник (стр.86 и сл.) „Важни политически събития от януари 2018 г. до октомври 2020 г.“, т.4.1 Продължаващи чистки: След опита за преврат от 2016 г. властите са уволнили или отстранили повече от 45 000 полицейски и военни служители и над 130 000 държавни служители, освободили са една трета от съдебната власт, арестували са или са затворили над 80 000 граждани и над 150 Н. по причини на тероризъм, главно поради предполагаеми връзка с движението на Феттулах Г., когото правителството обвинява, че е ръководил опита за преврат.

Групи за защита на човешките права установяват, че след опита за преврат през 2016 г. властите продължават да арестуват, задържат и изправят пред правосъдието стотици хиляди хора, поради предполагаеми

връзки с движението Г. или П., често при съмнителни доказателства и без гарантирана процедура пред съд. На третата годишнина от опита за преврат правителството съобщило, че след него са арестувани 540 000 души по обвинение в предполагаема принадлежност или връзки с движението Г.. Мнозинството от хората докладват, че са задържани за престъпления, за които се твърди, че са свързани с тероризъм, включително членство и пропаганда на движението на Г. или П.. Местни и международни експерти по права на човека поставят под съмнение качеството на доказателствата, представени от прокурорите в такива случаи, критикуват процеса поради липса на безпристрастност на съдебната власт и казват, че на подсъдимите е отказан достъп до доказателствата, които са в основата на обвиненията срещу тях (USDOS, 11 март 2020 г., раздел 1г).

Правителството съобщава, че към ноември 41 000 души са в затвора за престъпления, свързани с тероризма. От тях 28 000 са свързани с движението на Г., а 9 000 - 10 000 с ПКК. Някои наблюдатели считат някои от тези лица за политически затворници, твърдение, което правителството отрича. (USDOS, 11 март 2020 г., раздел 1д). Според подточка 4.1.4 на същия информационен източник през септември 2018 г. Демирташ, кандидатът за президент на НДР, е осъден на четири години и осем месеца затвор за произнесена реч през 2013 г., в който проглася П. в контекста на мирните преговори.

На уебсайта на CrisisWatch, който е описан като инструмент за наблюдение на глобалните конфликти, се споменава, че най-малко 95 членове на НДР са арестувани през м.август 2020 г.

Немският информационен портал D. S. съобщава, че в края на септември 2020 г. са издадени 82 заповеди за арест във връзка с протестите от 2014 г. срещу превземането на сирийския кюрдски [населено място], като акцията е насочена срещу „функционери, избрани служители и активисти на опозиционната партия НДР“. През месец септември 2020 г. са арестувани над 130 членове и *съмишленици* на НДР.

В същия информационен източник (COI-Compilation Auszug und teilweise aktualisierte Übersetzung der im A. 2020 veröffentlichten englischen COI Compilation стр.93), е цитиран Доклад на Австралийското министерство на външните работи и търговия от м.септември 2020 г. за Турция, според който властите са се възползвали от техните правомощия по време на извънредното положение след опита за преврат, наред с други неща, да предприемат действия срещу широк кръг кюрдски организации на гражданското общество, което са обвинени в подкрепа на П..

По информация от м.ноември 2020 г. на турския портал Minute, в хода на разследване срещу К. на демократичното общество, са арестувани 26 учители, всички членове на синдикати в Ю. Турция.

Въз основа на така цитираната информация от официални източници относно страната по произход на жалбоподателя, актуална към момента на настоящето произнасяне, съдът приема, че е налице съществена промяна в действията на държавни субекти на преследване по смисъла на чл.8, ал.3, т.1 ЗУБ, пряко относима към поддържаната от кандидата бежанска история. Това е така с оглед последователно предприетите от турските власти след опита за преврат през 2016 г. действия по преследване на кюрдски активисти, не само

членове и съмишленици на НДР, но и на широк кръг кюрдски граждански организации (напр. учители).

Следва да се отбележи, че от първата си молба за закрила чужденецът неотклонно поддържа, че е осъществявал активна пропаганда на социална тема като активист с леви убеждения. Дори да се приеме, че тези му твърдения не са достоверни, то към втората му молба за закрила вече са приложени писмени доказателства (нотариално заверени показания на осиновителите Т. от 2004 г.), които несъмнено доказват роднинската му връзка с кюрското семейство. Нещо повече, природената му сестра Д. Т. е убита на 04.04.1995 г. – в разгара на описания конфликт между турските власти и кюрдски сепаратисти, като член на Devrimci Halk Kurtuluşu Partisi-Cephesi (ДНKP-C), обявена впоследствие за терористична организация. Тези неопровержими елементи от бежанската история на кандидата налагат обсъждането им в контекста на актуалната информация за страната по произход на чужденеца.

Изложеното следва пряко и непосредствено от чл.13, ал.2 ЗУБ и чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС, доколкото в настоящето производство е дължима преценка дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение *или относно държавата му*, които са свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Актуалната информация за страната по произход на кандидата съдържа данни, че при евентуално връщане в Турция същият може да бъде обект на преследване по политически причини, пряко относими към основанията по чл.8, ал.1 ЗУБ, или лично да бъде изложен на забранено третиране по смисъла на чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Същевременно, актуалните данни за страната по произход не са обсъдени от органа в оспореното решение, нито са преклудирани при предходните производства. Тук е мястото да се отбележи, че първите две производства по ЗУБ, развили се от 1993 г. до 2007 г., не са приключили с решение по същество на спора, т.е. относно наличието на основания за предоставяне на международна закрила, които да бъдат преклудирани. Това е така, тъй като първото производство е прекратено поради оттегляне на молбата за закрила поради подадена от кандидата искова молба за установяване на българския му произход. Второто производство също е прекратено по причини, че кандидатът се е възползвал от закрилата на страната си по произход и не е заявил веднага пред компетентен орган, че иска международна закрила. В Решение № 590/25.10.2007 г. на ДАБ, постановено по третата молба за закрила не са обсъдени елементи от личната бежанска история и страната по произход, а в потвърждаващите съдебни решения е прието, че убийството на сестрата Д. Т. не указва на лична заплаха за кандидата.

Обсъждане на ситуацията в страната по произход се съдържа в четвъртото Решение № УП-5 от 19.02.2009 г. и в петото Решение № УП-69 от 15.05.2009 г. на интерюиращи органи на ДАБ, в шестото Решение № 55/28.01.2010 г. на председателя на ДАБ и седмото Решение № 3850/02.06.2014 г., както и в потвърждаващите ги решения на АССГ от 2009 г. до 2015 г. и на ВАС от **2010**

г. до **05.07.2016 г.**, но поради отдалечеността им във времето, както и с оглед съществената промяна на обстановката в Турция, пряко относима към бежанската история, не може да се приеме, че се касае за преклудирани обстоятелства относно страната по произход.

Произнасянето по всички последващи молби на кандидата е направено в ускорената процедура по допустимост на молбите по реда на чл.76а-76в ЗУБ. Видно от съдържанието на постановените административни актове, в тях най-общо е прието, че „чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход“, но без детайлно обсъждане на обстановката в Турция. Информацията за страната по произход на чужденеца, обсъдена в Решение № 4-ОК от 11.01.2018 г. касае кандидатурата на Турция за членство в Европейския съюз, която не е относима към личната бежанска история на кандидата. В Решение № 35-ОК от 01.06.2018 г. на инт.орган при ДАБ е посочено, че и през 2017 г. продължават сблъсъците между силите за сигурност и терористичната организация П., които довеждат до наранявания и смъртни случаи сред силите за сигурност, терористите от П. и неизвестен брой цивилни, но тези данни не са обсъдени във връзка със случая на И. Т..

При последователно поддържана във времето бежанска история, свързана с леви политически убеждения на кандидата, принадлежност към кюрдско семейство и убийство по политически причини на сестрата Д. Т., както и при актуалните данни за страната по произход на кандидата след м.юли 2016 г. и към момента на постановяване на оспореното решение, този формален подход на административните органи при ДАБ не следва да се толерира по отношение на чужденец, който се намира в страната ни от 1993 г. Според съда, в решаващия му състав, тези обстоятелства неправилно са дали основание на интервюиращия орган да приеме молбата за недопустима при необсъждане на новопоявили се (от предходните произнасяния по същество на спора) обстоятелства относно страната по произход на кандидата. Същите следва да бъдат преценени съвкупно по смисъла на чл.75, ал.2 и ал.3 ЗУБ, вкл. след провеждане на интервю с кандидата, в което да заяви поддържаните причини за основателен страх от преследване, респ. същите да бъдат обсъдени в контекста на актуалната информация за страната по произход, изложена по-горе в решението касателно данните за преследване на членове и съмишленици на прокюрдски партии и организации в контекста на закрилата по чл.8, ал.1, и чл.9, ал.1 ЗУБ.

Изложеното е основание за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на административния орган за съобразяване с тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на **И. Т.**, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено

място], Турция, гражданин на Република Турция, **Решение № 10-0К от 10.05.2021 г.** на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № КП-659 от 15.04.2021 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за международна закрила при съобразяване на указанията, дадени с настоящето решение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.85, ал.3 ЗУБ.

СЪДИЯ: